

Arrest

nr. 254 445 van 12 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 januari 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 15 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 7 juli 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag wordt op 15 januari 2021 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.07.2020 werd ingediend door :

[…]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds april 2011 te verblijven. Het klopt dat betrokkene met een C-visum geldig van 01.03.2011 tot 14.06.2011 naar België kwam. Verder legt betrokkene een informatiefiches van de stad Antwerpen, en een huurcontract d.d.02.08.2019, bewijzen geldzendingen België- Filipijnen sinds 2011-2012, aankoopfactuur Saturn d.d. 19.09.2011, facturen de lijn, Telenet, gas en elektriciteit, voor om haar verblijf te staven. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Aan betrokkene werd op 15.08.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene verklaart dat ook zij niemand meer heeft in de Filipijnen en geen enkele binding meer zou hebben met dit land. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Het lijkt ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 36 jaar in de Filipijnen en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat het de persoonlijke keuze van betrokkene is geweest geen verdere contacten/banden te onderhouden met haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in een mensonterende situatie terecht zou komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat zij onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst. Echter, betrokkene legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Ook de verwijzing naar het reisadvies voor de Filipijnen door

buitenlandse zaken kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien zij verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Veder meent betrokkene dat zij een gegeerde werkkraft op de Belgische arbeidsmarkt vormt. Ze legt ook een werkbefoete voor "F.S." te Etterbeek (Brussel). Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoot waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land en dat er geen sprake is van enige opzettelijke of manifeste fraude in hoofde van verzoekster, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat ze hier meer dan 9 jaar zou verblijven, (legt verschillende bewijzen voor van geldzending naar de Filipijnen sedert 2011, dat zij werkbereid is (legt een werkbefoete voor) dat zij Nederlandse les heeft gevolgd (legt een deelcertificaat voor), hier altijd een vast adres heeft gehad (legt een huurcontract en informatiefiches stad Antwerpen voor), dat zij vertrouwd zou zijn met de gebruiken in België, dat zijn affectieve, sociale en economische belangen zich in België zouden situeren en dat zij aldus duurzaam lokaal verankerd zou zijn (legt verschillende facturen voor van de lijn, Telenet en van gas en elektriciteit, een abonnement openbaar vervoer een lidkaart van de bioscoop en een deelname aan een loopwedstrijd- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"*

1.3. Op 15 januari 2021 werd ten aanzien van verzoekster tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*"(...)
mevrouw,*

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 6 (zes) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN; VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN HET ZORGVULDIGHEIDS-, HET REDELIJKHEIDS-, EN HET VERTROUWENSBEGINSEL: VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: EN VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal

handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verwerende partij stelt dat de regularisatieaanvraag van verzoekster onontvankelijk zou zijn, omdat er niet zou zijn aangetoond dat er sprake is van "buitengewone omstandigheden".

Verzoekster kan hier geenszins mee akkoord gaan.

Volgens de algemene regel dient de regularisatieaanvraag inderdaad te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft of waar hij een verblijfsrecht heeft.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt evenwel het volgende:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]."

Indien er buitengewone omstandigheden zijn, kan de regularisatieaanvraag dus worden ingediend in België (RvSt nr. 56146; RvSt nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert daarbij dat de term "circonstances exceptionnelles" gelezen moet worden als "circonstances extraordinaires" (RvSt 11 juli 1996, nr. 60962, T.Vreemd. 1997, nr. 4, 385). Dit betekent dat "buitengewone omstandigheden" geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de verzoeker.

Een buitengewone omstandigheid is dus niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de verzoeker "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de verzoeker zelf!

6.

In casu verblijft verzoekster al 10 jaar onafgebroken in België. Zij kwam immers naar België in april 2011 op basis van een visum C en verblijft hier sindsdien (stukken 12-13).

Verzoekster kan thans niet terugkeren naar de Filippijnen om daar een regularisatieaanvraag in te dienen én te doorlopen, aangezien zij om te beginnen al die jaren al niet meer in de Filippijnen is geweest. Haar leven speelt zich hier af. Zij hier een zeker onderkomen, een integratie, een netwerk, ... Dit heeft zij niet meer in haar land van herkomst, gelet op haar jarenlange afwezigheid, ook niet voor een tijdelijk verblijf.

Daarnaast blijkt uit haar regularisatieaanvraag duidelijk, dat zij haar familie (o.a. haar kinderen) in de Filippijnen onderhoudt.

Verzoekster heeft 3 kinderen in de Filippijnen, waarvoor zij nog financieel dient in te staan. Deze financiële steun blijkt zeer duidelijk uit de stukken die verzoekster voorlegde (stuk 4).

Deze kinderen zijn afhankelijk van verzoekster, daar deze nog studeren. De oudste studeert bv. verpleegkunde en zou binnenkort in aanmerking kunnen komen voor een stage in Londen.

Verzoekster is maar in staat om haar kinderen/andere familie financieel te onderhouden, door haar stabiele en zekere leven in België. In de Filippijnen was dit mogelijk: verzoekster nam haar verantwoordelijkheid en zocht een beter leven op.

Zij heeft hier een vast adres en heeft hier reeds inkomsten gegenereerd (zie infra)] elementen waarvan geen sprake is in haar herkomstland.

Indien verzoekster dus verplicht zou worden om terug te keren naar de Filippijnen, om aldaar haar regularisatieaanvraag in te dienen, zou dit betekenen dat zij gedurende deze hele periode niet in staat is om én voor zichzelf in te staan, én voor haar familieleden.

Er hangt dus veel van af...

7.

Verzoekster is hier tevens volop geïntegreerd, haar leven speelt zich reeds 10 jaar hier af.

Zo heeft zij hier een vast onderkomen (stuk 5), van waaruit zij een stabiel leven leidt.

Zij heeft hier ook altijd gewerkt en inkomsten gegenereerd en legde tevens een werkbepoofte voor waaruit blijkt dat zij officieel tewerk gesteld kan worden eens haar verblijf wordt geregulariseerd (stuk 6).

Het is vooral door dit laatste element dat verzoekster al die jaren in de mogelijkheid is geweest om voor zichzelf in te staan (zij heeft nooit beroep moeten doen op de Belgische instanties hiertoe - stuk 7) én haar familie in de Filippijnen te onderhouden. Deze mogelijkheid had zij niet in haar herkomstland!

Verzoekster legde tevens tal van bewijsstukken voor die aantonen dat haar leven zich werkelijk hier afspeelt. Het betreffen allerhande aankoopfacturen op haar adres en bewijzen van deelname aan de onze gemeenschap (stukken 8-11).

Verzoekster legde tevens het bewijs voor dat zij hier Nederlandse lessen volgde (stuk 14) en een blanco strafblad (stuk 15). Uit deze stukken blijkt met andere woorden haar respect voor de Belgische waarden en normen.

8.

Er is bijgevolg wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, §1 Vreemdelingenwet.

Er wordt in de bestreden beslissing te weinig rekening gehouden met deze elementen vanuit de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden".

Men hanteert een standaard motivering, waarbij er niets wordt ingegaan op het leven van verzoekster alhier (gedurende 10 jaar!) en het gebrek aan dit element in het herkomstland door de jarenlange

afwezigheid, alsook wordt er te weinig aandacht besteed aan het gegeven dat verzoekster vanuit België in de mogelijkheid is om voor zichzelf én voor haar familie/kinderen financieel in te staan; tevens een element waarvan geen sprake was in de Filipijnen.

Verzoekster acht het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft zich immers louter beperkt tot het opsommen van alle elementen die door verzoekster werden aangehaald in haar regularisatieaanvraag om dan kortweg te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoekster kan met andere woorden onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom haar langdurig verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen, de aanvraag in België niet verantwoordt.

Met dergelijke motivering kan verwerende partij simpelweg alle aanvragen weigeren. Nochtans is een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen.

Dit werd eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“2.5. [...] Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”. [...] Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging quod non in casu. [...] Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. [...]”

Verwerende partij heeft haar motiveringsverplichting aldus geschonden. Zij had op afdoende wijze moeten motiveren waarom het langdurig verblijf en de integratie van verzoekster enerzijds, alsook de mogelijkheid om vanuit België haar familie financieel ten laste te nemen anderzijds, geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen om de aanvraag in België in te dienen.

9.

Bovendien blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de elementen van lang verblijf en integratie worden erkend door verwerende partij.

Dit toont aan dat verwerende partij redenen zoekt om de regularisatieaanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met alle elementen, waarmee zij dus tevens haar zorgvuldigheidsverplichting schendt.

De rechtspraak is nochtans duidelijk. Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden” als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS 13 januari 2000, nr. 84.658). Een ander arrest stelt dan weer dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev.dr.étr. 1998, 69).

Verzoekster is bijgevolg van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij dus geregulariseerd dient te worden nu blijkt dat verwerende partij haar lang verblijf en integratie in se niet betwist, doch deze elementen afdoet als louter te behandelen in de fase over de gegrondheid.

Verwerende partij had rekening moeten houden met al deze elementen.

Zoals uit hetgeen hierboven blijft, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekster in België werd ingediend. De beslissing van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar alle elementen in het dossier van verzoekster. Verwerende partij had concreet moeten motiveren waarom de aanvraag van verzoekster onontvankelijk, dan wel ongegrond is.

10.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiveringsverplichting heeft geschonden en daarnaast ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie vanwege verwerende partij om het langdurig verblijf en de integratie van verzoekster louter te willen beoordelen in het kader van de gegrondheidsfase. Op het financiële aspect, nl. dat verzoekster hier in België in de broodnodige mogelijkheid is om haar familie te onderhouden én dit niet het geval is in de Filipijnen, wordt zelfs niet ingegaan.

De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verzoekster is dus van mening dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat haar regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld. Als gevolg hiervan werd tevens de bijlage 13, i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten, op onredelijke en onterechte wijze genomen.

Zij verblijft reeds 10 (!) jaar in België. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie, elementen die trouwens op zich niet worden betwist door verwerende partij. Zij kan niet terugkeren naar haar land van herkomst, ook niet tijdelijk. Zij heeft hier immers een leven opgebouwd, enerzijds voor zichzelf en anderzijds van waaruit zij haar familie in de Filipijnen kan onderhouden. Hiermee had verwerende partij rekening moeten houden, en dit bij het nemen bij beide bestreden beslissingen.

Verzoekster is met andere woorden van mening dat beide beslissingen op een onredelijke en onzorgvuldige wijze werden genomen.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekster nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissingen het rechtzekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht zouden schenden. Het enig middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk.

2.3. Waar verzoekster zich beroept op een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden weigeringsbeslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekster aangebrachte gegevens geen

buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.4. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden weigeringsbeslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Verzoekster betoogt dat zij financieel instaat voor haar drie kinderen die nog steeds woonachtig zijn in de Filipijnen. Zij kan haar kinderen en andere familieleden financieel ondersteunen door haar stabiel en zeker leven in België. Haar terugkeer naar haar land van herkomst zou volgens verzoekster inhouden dat zij gedurende een hele periode niet zou kunnen instaan voor zichzelf en voor haar familieleden. Verzoekster verduidelijkt echter niet waarom zij zichzelf en haar familie niet kan ondersteunen in haar land van herkomst. Zij beperkt zich tot loutere beweringen en staaft haar argumentatie niet met enig begin van bewijs.

Waar verzoekster aanvoert dat zij goed geïntegreerd is, dat zij werkbereid is, dat ze Nederlandse lessen volgde, dat zij in België steeds een vast adres heeft gehad, dat zij vertrouwd is met de Belgische gebruiken en alhier verankerd is, motiveert de bestreden weigeringsbeslissing dat deze elementen niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Door deze beoordeling louter tegen te spreken, toont verzoekster niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont niet aan dat er in haar geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont zij geenszins concreet aan waarom het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

Verzoekster voert vervolgens nog aan dat zij een werkbelofte voorlegt waaruit blijkt dat zij officieel tewerkgesteld kan worden eens haar verblijf wordt geregulariseerd. De eerste bestreden beslissing motiveert dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. In de bestreden beslissing wijst verweerder erop dat verzoekster via de geijkte weg een vergunning kan aanvragen indien zij tewerkgesteld wil worden in België. Verzoekster gaat niet in op deze motivering en maakt dan ook niet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Zij toont niet aan waarom het voor haar omwille van dit argument zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

Door aan te voeren dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden blijkt dat verzoekster het oneens is met de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing. Hiermee toont verzoekster echter niet aan dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Verzoekster verduidelijkt niet welke andere concrete elementen verweerder in rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing. Zij maakt niet aannemelijk dat het

omwille van de voornoemde elementen zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst of plaats van ophoud in het buitenland in te dienen.

2.5. Met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betoogt verzoekster dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld had moeten worden en dat hierdoor tevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op onredelijke en onterechte wijze is genomen. Verzoekster kan hierin echter niet worden gevolgd aangezien uit het voorgaande blijkt dat zij geen gegrond middel aanvoert tegen de bestreden weigeringsbeslissing. Door louter voor te houden dat het bevel onredelijk en onterecht is, maakt zij dit geenszins aannemelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT